

Alla Bara Svävar.

Det började med en av de storvuxna systrarna Kvarnström, som en dag i potatislandet - klädd i sin vita och nystrukna postorderklänning av bomull - plötsigt reste sig upp och svävade upp i luften av egen kraft. Hon gjorde ett par snabba, djärva girar runt bostadshuset och svävade ner mot sjön där hon dök med ett plask och högg en 3-kilosgädda över ryggen. Se'n lyfte hon ur sjön och med gäddan vilt sprattlande i käften landade hon i potatislandet igen. Hon tog de plockade potatisarna och gäddan i sin hink och bara gick in.

Nu har det här börjat hända allt oftare: Folk ur bygden har börjat sväva.

Släktled på släktled lyfter ur slyn, ur vattenytorna, ur husen och ur fälten. De stojar och skränar som hade de ingen skam i kroppen. De dyker och tar kanske en gädda, en abborre eller en mört. Och svävar sen bort över berg och myr. Det är folk ur alla tider. Det är gamla och unga.

Det är bönder, datatekniker, indelta soldater, pigor och personalassistenter om vartannat.

De silar mygg. Svävar på rygg över kraftledningsgator och hjortronmyrar. Bekymmerslöst vilar de i talltopparna och bollar med skatäggen.

De jävlas med lantbrevbärare och försäkringstjänstemän ur den nya tiden. Rycker av dem mössorna och slänger de i skogen.

De har kul. Det är som om allt vore försonat. Som om inget lidande någonsin funnits. Som om ingen skuld fanns.

Ingen sliter eller gråter längre. Ingen svär över den steniga marken som jävlas med boskap och folk. De svävar som jordiska änglar utan vingar över den mull som förr slukade dem i slit och armod.

De gudfruktiga systrarna Hedriksson, nu sedan länge borta, lyfter i sina nystrukna blusar från kyrkbacken. Virvlar omkring i luften lättjefullt blåsande körsbärs-kärnor på varandra.

De bittra bönderna Öqvist, Svenssons, Helmer Karlsson och Bruno Sjögren tjoar vilt när de prövar aerodynamiken högt över lid och äng. De skiter i höet trots att det är slåttertids.

Och det unga paret som aldrig fick varandra, svävar nu sammanflätade ovanför Getberget dolda i ett moln.

Och han Rutberg, som alltid teg, sjunger nu på gamla Tom Waits-låtar kryssande mellan de vattensjuka tallarna på Sump-myren.

Elin Bergstrand, som dog på långvården vid 87 års ålder, vajar värdigt över Erik Jonssons gamla lägda. Hon singlar skogsstjärnor över den ensamma ladan. En stjärna för varje dagsverke. Hennes drunknade pojkar gungar skrattande på telefontrådarna över sjön.

Egon Livbom, som frös ihjäl när han skulle vittja sin färska kokfisk, glider i sin svävande Bolinder-Munktell över Stortjärnens vatten. Över honom glimmar stjärnorna i stora blanka stim.

Indelta soldaterna Knoort och Karbin som båda föll för ryssen i unga år spelar kort och skränar i det ljumma lufthavet. De låter sig föras dit sunnan drar.

Och lilla Maria som i misshugg slogs ihjäl av av Magister Nordström med träbenet, hon seglar upp och ned och skrattar åt sin fransiga spegelbild i huckle och vadmal.

Maj Granström lyfter ur sin sotsäng och möter tusenden som stiger ur fattighus och långvårdsinrättningar längre inåt Boden. De svävar i väldiga , fnittrande och stojande skaror fram över Smedsträsket. Många bär på sina älsklingsaker: TV-apparater, spinnrockar, färska jordgubbar eller tipskuponger. Det strålar av deras bomullsklänningar och vitskjortor när de drar vidare norrut mot Niemisel och Murjek.

Så har det blivit här vid Smedsträsket. Alla bara svävar.

Och ikväll är det dags igen.